



მამულისთვის გამრჯე ვაჟებს არანდროს არ მოაკლდება:
უვაილების თაიგული, ხალხის ტაში, ხალხის ქება,
როგორც მზრუნველს, გაზაფხულიც ტოტეზგამლით ეგებება!

ხოლო ის, ვინც უდარდელად გაზაფხულის მზეზე თეება,
სხვისი შრომის მოიძედე, ოცნებათა ეშხით თვრება,
ვის ბაღშიაც ფითრი ჭევაფის—არ აცდება გაუთრება!





კაცი კი არა — გველია,
გვარადაც ტრიუგველია,
თუ ბაქტერიებს ვერ ხედავს,
განა ეს საკვირველია?
დოლარის სათვალეებით
სტერლინგის განმკითხველია!

არსებობს ძველი ლეგენდა ბაბილონის გოდოლის შესახებ: გაყოფილ ადამიანებს კეჟა და ენა აერიათ. ვინც კირს თხოულობდა — წყალს აწვდიდნენ, ვისაც წყალი სჭირდებოდა — მასთან ქვა მიჰქონდათ. ერთმანეთს ველარაფერი გაუგეს და ცაში გამეფების ოცნება ჩაიფუშათ.

იმ აღრევის ახალი სახეობის მოწმე ვხდებით ახლაც: ამერიკელმა ომის გამჟღავნებმა იმ ყოყოყნებს ყვეფიურად მიბაძეს ეგრეთ წოდებულ „ვეროზის არმიის“ შექმნით.

აღნიშნულ „არმიას“ თორმეტ ენაზე იქნება ლაპარაკი და ბრძანებების გაცემა. თურმე ნუ იტყვით, ერთ-ერთ ენაზე ინგლისური ბრძანება: „შეტევან გადადით“ — ნიშნავს „დაიძინეთ“, მეორეზე — „დაიხოკეთ“ და სხვა...

ჩვენ არ ვიცით, საბოლოოდ რომელ ენაზე უბრძანებს ეიზენჰაუერი მათ „შეტევას“, მაგრამ ბაბილონის გოდოლის სისტემაზე შექმნილი არმია რომ დაჩოქებას ირჩევს — ამაში ეჭვიც არ გვინდა შევიტანოთ.

როგო მხატვარი ხუმრობენ

დღეს, როცა მთელი კაცობრიობა აღშფოთებულია ამერიკელთა ბაქტერიოლოგიური ავაზაკობით, ტრუმენის გენერლები ტრაბახობენ:

— ბაქტერიოლოგიური ომი? ეს თვით ბუნების უძველესი მეთოდია, ჩვენ ის მხოლოდ გავაუმჯობესეთ.

იცით რა ყოფილა ეს ბაქტერიოლოგიური ომი?

ელვა, მეხი, მალარია, ინფექციური ავადმყოფობანი.

ამ ავადმყოფობათა მოსპობისათვის ბრძოლა კი არა, მათი საშუალებით ადამიანების მოსპობა — აი რა ამოცანას უსახევენ თეთრი სახლის შავი საქმოსნები ამერიკის არმიას.

ამ თემაზე განუწყვეტლივ კითხულობენ ლექციებს ამერიკის „ქიმიური კორპუსის“ გენერლები ვინმე ჩარლზ ლუკსი და უილიამ კრიზი, რომელთაც ტრუმენის მთავრობა ყოველნაირად აქეზებს და ხელს უწყობს.

— რწყილი ახლა ბიზნესია, თავი და ხოჭო — ჩვენი ჯარისკაცები არიან! — უტიფრად ხუმრობენ ტრუმენის აგიტატორები და ცდილობენ მსმენელი გააციონონ „ენამახვილობით“ უდანაშაულო ადამიანების მასობრივი გაჟლეტის თაობაზე. მაგრამ მსმენელები არ იცინიან.

ქეშმარიტად, ადამიანებს მხოლოდ აღშფოთება შეუძლიათ, როცა მხეცები ხუმრობენ!

როგორ გაანათლეს ჯოჯოხეთით მოვლენილი ეშმაკი ამერიკაში

ერთ დღეს ამერიკაში სენსაციური ხმა გაავრცელეს: მთავარ ეშმაკს ჯოჯოხეთის გასაღები დაკარგვია და იძულებით მიწაზე დაშვებული ტრუმენს ეწვიაო.

ჩვენ დაწვრილებით გავიგეთ ჯოჯოხეთელი ეშმაკის საუბარი — უოლსტრიტელ ეშმაკებთან.

— რაში ხედავთ მიწიერ ბედნიერებას, მისტერ ტრუმენ? — შეეკითხა თურმე ეშმაკი.

— ვინაიდან სამხედრო შტაბში ახლა ბაქტერიოლოგიური ომის მომზადების პროგრამას ვიხილავთ, გთხოვთ, ჩემს მაგიერ მოუსმინოთ ამერიკის სამხედრო სამინისტროს ქიმიური განყოფილების უფროსს, გენერალ ბელლენს. მას ამ საქმეში, როგორც იტყვიან, ძალი შეუქამია. ვითომც მე ვიყო, ისე მოუსმინეთ.

ამ სიტყვების შემდეგ ტრუმენი გავიდა, გენერალმა მელენმა კი ხელების ფშვინით დაიწყო:

— ო, მისტერ ეშმაკ, ამქვეყნიურ ბედნიერებად ტრუმენს და ჩვენ, მის ხელქვეითებს, მსოფლიოზე გაბატონება მიგვაჩნია და, ვინაიდან, ეს ხალხების გაუფლეთავად, ქვეყნების დაუფრევლად არ შეიძლება, ჩვენ უმაღლეს ნებართვად ვთვლით ბაქტერიებით, საწამლავებით, გაზებით ბრძოლას. ატომის ბომბის გამოყენებაზე ხომ ვოცნებობთ და ვოცნებობთ!

— არ მესმის რა ბედნიერებას უნდა ხედავდეთ ამაში? — მხრების აჩეჩვით შეეკითხა ეშმაკი. ბელლენი სიამოვნებისაგან დაიგრია:

— რას ბრძანებთ, მისტერ ეშმაკ, კორეის, ჩინეთის, ან მსოფლიოს სხვა ნაწილში რომ გაუშვებთ ბაქტერიებით აღჭურვილ რწყილებსა და თავგებს, ხოჭოებსა და პელებს, რომ გაუშვებთ შემხუთავ გაზებს ქალაქებში და სოფლებში, გზებზე და მინდვრებში ათიათასობით, მილიონობით ადამიანები რომ დაიწყებენ კრუნჩხვას, მიწა რომ მოიფინება გვამებით...

აქ ეშმაკს გული შეუწყუხდა — ასეთი ბარბაროსობა ჯოჯოხეთშიც არ გამიგონიაო. მაგრამ ეშმაკი შესულმა გენერალმა იგი ვისკით მოასულიერა და განუმარტა:

— რა გაშინებთ, მისტერ ეშმაკ? ამ ჯოჯოხეთურ საშუალებებს ჯერ მხოლოდ კორეაში და ჩინეთის განაპირა პროვინციებში ვიყენებთ, ნამდვილი ბაქტერიოლოგიური ომისათვის კი ახლა ვემზადებით.

ეშმაკმა მადლობა გადაუხადა და შეპირდა: მალე ჯოჯოხეთში თვით მისტერ ტრუმენს მივიწვევთ და ვინძლო იქ უფრო გულდასმით შეგვასწავლოს ეს თქვენი ბარბაროსობანო.

შარსაღანი

ნიანგის იგავ-პრეტენზი

მგელი და მელა

მონადირის ხაფანგში
მგელი მოჰყვა თუ არა—
კულა-მელა თამამად
კულზე გადაუარა.
დაუნდობლად ამხილა
მგლური მიდრეკილება,
თუმც ლაქუცი ჩვევია
მელას, ვიდრე გინება.
— ხედავთ, ამხანაგებო,—
იძახოდა მელა,—
მგელი მგლობას არ იშლის,
მგელი სისხლის მსმელია!
მოვიგონოთ, დრო არის,
მისი შავი წარსული,
მტაცებელი რამ გახლდათ,
მეჭრთამე და ავსული!
ქრთამით სურდა გაძლომა,
ქრთამი ეცვა-ეხურა,—
უსასყიდლოდ ხის ტოტზე
ვერ ჯდებოდა ბელურაც...
კოლექტივის ფერმების
მტერი იყო, ვიცოდით,
ქათმის ძვლებს რომ ვნახავდით,
მათი ცოდვით ვიწოდით!
— მართალია, მართალი! —
კვერი დაჰკრეს ტურებმა,
და მელიას ეამა
სიტყვის დადასტურება.
— მელამ მგელი ამხილა! —
თქვა გულდინჯად დათუნამ,
და მელიას ბეჭებზე
თათი მოუთათუნა, —
— მართლაც განადგურების
ლირსი იყო პირშავი!
მაგრამ ერთი რამ არის
მაინც აღსანიშნავი...
როცა მგელი ხაფანგში
ორი ფეხით გაეხა,
როცა იგი ვერავის
ველარ შეედავება,
კულა-მელა სოროდან
მხოლოდ მაშინ გამოხტა,
მოითხოვა თამამად
მისი სულის ამოხდა...

* * *
მგელს ხაფანგში გააბამს
მისი მგლური ხელობა,
მგლობა არვის შერჩება
და არც კულა-მელობა.

მის. გომიუხილი

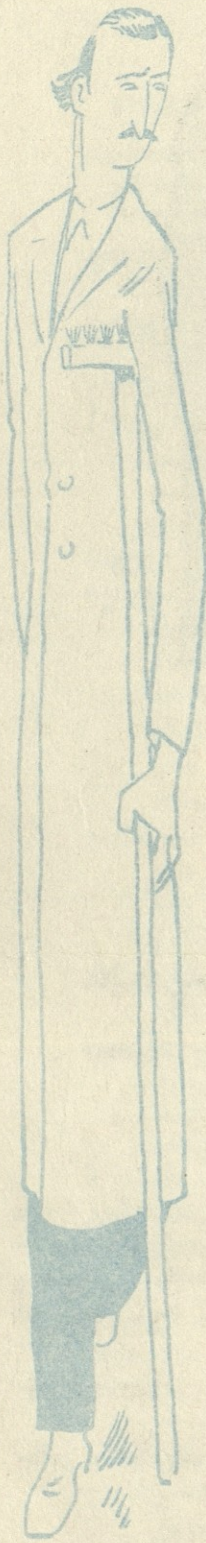
თაჩოლაში იყო და არა იყო რა...

იყო და არა იყო რა, სოფელ თუზის რაიმაღაზიაში მომხდარ ამბავზე უარესი რა იქნებოდა?
იყო ერთი მაღაზიის გამგე ვალერიან გოგბერაშვილი.
იჭდა ვალერიანი თუზის მაღაზიაში და ჭამდა ხაღხის ქონებას. ჭამდა ულმერთოდ, ჭამდა მანამდე, ვიდრე მუცელი გულზე არ მიეჭინა და სულმხუთულს ვალერიანის წვეთები არ დასჭირდა.
ჭამით მოკლული კაცი აბა ვის უნახავს, და არც ვალერიანს გაუსკდებოდა გული, მოულოდნელად რევიზორი რუბენ პატარიძე რომ არ დასცემოდა.
„რამ შეგაშინა, შე კაი კაცო, უთხრა რუბენმა ვალერიანს. აუწეროთ და თუ რამე აღმოჩნდა, შენს მელს განა არავის გაუფლანგავს? ციხეში ჩაგსვამენ, მეტი კი არაფერი“.
„შე კაი კაცო, ციხე კი არა, მე თავისუფლება მინდა!“ აღმოხდა ვალერიანს.
„შენ თუ თავისუფლება გინდა, მეც მინდაო რაღაცა“, წაუკვნესა რუბენმა ვალერიანს.
„მოდის“... მიუგო ვალერიანმა რუბენს და დაიწყო აღწერა-შეტყობა. ჭამი იმხელა გამოდგა, რამხელა მადაც ვალერიანს ჰქონდა. ჩაყარეს ჭამში დანაკლისი და 45927 მან. გამოვიდა.
წაურჩურულა რუბენს ვალერიანმა. რუბენს თვალები გაუბრწყინდა: „მამ ბედახდა დავთვადლო“, — თქვა მან.
ამოყარეს ჭამიდან დანაკლისი და შიგ მხოლოდ 800 მან. დატოვეს.
„შენ ნამდვილი ფასკუნჯი ხარ, ზღაპრებში რომ გამოგონია“, უთხრა რუბენს ვალერიანმა და ცარიელი ჭამით რაიკავშირს მიადგნენ.
ჩაიხედა ჭამში რაიკავშირმა, ვალერიანს ცარიელი ჭამი არ უყვარდაო, თქვა მისმა უფროსმა და ასანერ-შესაჭამებლად ახალი რევიზორი გამოყო.
გაჰკრა ჩოთქს ახალმა რევიზორმა, უკანვე გამოჰკრა და ჭამი პირამდე გააღიციცა. აიღო გაღიციცებული, 45000-მანეთიანი ჭამი და პირდაპირ სასამართლოში მიიტანა. იმსჯელა სასამართლომ, გაიკითხა, გამოიკითხა და გოგბერაშვილს 14 წლის პატიმრობა მიუსაჯა.
რუბენ პატარიძე კი აწიპინდა: „შე რა შუაში ვარო, — თქვა მან, — მღვდელს აღიღუია ემდებოდა და მე რომ ანგარიში ამერიოს, რა დიდი ამბავიაო...“
„რამ შეგაშინა, შე კაი კაცო, — მიუგო მოსამართლემ, — მოვისმინოთ, დავადგინოთ და ასეთი რამ შენს მელს განა არავის დამართვინია! ციხეში ჩაგსვამენ, მეტი კი არაფერი“...
„ციხე კი არა, შე კაი კაცო, მე თავისუფლება მინდაო!“ — აღმოხდა რუბენს.
„შენ თუ თავისუფლება გინდა, მეც ხომ მინდა... თავის დაზღვევა. ამდენი ფულის გამფლანგველის დამფარავის დაფარვას ვინ მაპატიებს!..“
ჩაყარა ჭამში მოსამართლემ სხვადასხვა მუხლები, სტატიები, პარაგრაფები, გაჰკრა სამოსამართლო ჩოთქს, უკანვე გამოჰკრა და რუბენ პატარიძეს 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯა. თავისუფლების აღკვეთა და სულფასიდან 20% დაკავებით.
ეს არაკი თერჯოლაში გავიგონე ერთი მოხუცი კოლმეურნისაგან. მოხრობედმა მისი ბოლო არ იცოდა. მე კი გულით მინდა გავიგო, თუ ვინ დაამთავრებს ამ თერჯოლურ „იყო და არა იყო რა“?

მია

ნან. ა. კანდელაკისა





მორიგ რეისზე ნიანგმა მე გამიყვლია. ამჯერად ახმეტა-ში. ჩავედი თუ არა, გადავწყვიტე ტელეფონით გვესარგებლა, რათა ახმეტას ორი-სამი კილომეტრით დაშორებულ რაიონის საავადმყოფოს დაგვაშორებოდით. გვინდოდა გავგვეგო: ჰქონდათ თუ არა ადგილი ერთი კაცის დასაწოლად. ეს ერთი კაცი მე ვიყავი. მართალია ფეხი, რომლის გულისთვისაც მე მომიხდებოდა დაწოლა მოტეხილი არ იყო, მაგრამ მაინც საკმაოდ მტკიოდა, რადგან თელავიდან ახმეტაში მიმავალ ავტობუსში ჩამჯდარს კარგა სიმძიმის ჩემოდანი დამცეს ზედ. და განა ეს აკმარეს საწყალ ფეხს? ზედ დადგმულ ჩემოდანზე ვილატე ახმახი ჩამოვჯდა არხინად და ტკივილისაგან მეც ხაფანგში თათმყოფილ დათვივით ავლრივალდი. შოფერმა მანქანა გააჩერა. მაშინ სხვა მგზავრებმაც შემიბრალეს, ჩემს მხარზე გადაკიდებული მათი ხურჯინები ჩამომხსნეს და თავზე დადგმული ვილატე ვეფა კალათაც ამაცალეს.

მისვლისთანავე ფოსტაში შევიარეთ და კარგა ხანს არ-ლანივით ვატრიალეთ ტელეფონის სახელური, მაგრამ მიუხედავად ნიანგის ყურთა სიმანგილისა, მაინც ვერაფერი გავიგონეთ ყურმილში.

— რაღა დღეს დაყრუვდა ეს ტელეფონი, ნუთუ შეუძლებელია საავადმყოფოსთან დაკავშირება?

იქვე მდგომარეობა ფოსტის გამგემ თავაზიანად გაიღმა:

— გეტყობათ ახალი მოსულები ხართ ახმეტაში. ჯერ ერთი, საავადმყოფოს ტელეფონი არა აქვს და მეორეც, ახმეტაში ტელეფონები ჩვენი სურვილების მიხედვით არ მუშაობენ. რამდენჯერ დავაყენეთ საკითხი კავშირგაბმულობის სამმართველოს სატელეფონო განყოფილებაში, მაგრამ გვეუბნებიან: მშრალი ელემენტები არა გვაქვს, მივიღებთ და გამოგიგზავნიეთ. აი ჩვენც ველით, მაგრამ ჯერჯერობით არა ჩანს.

ნიანგმა ტელეფონს თავი მიანება და ქუჩაში გამოვიდა. ხანხალით გამოვეყუჯან და როდესაც დავეწიეთ, სიბრაღულით გადმოვხედა:

— ტელეფონით ვერა გავაწყეთ რა, ეტყობა მშრალ ელემენტებს დაუსველებლად არ გამოუგზავნიან აქა და ჩვენ რომ იმას ვუცადოთ, კაი დღე არ დავადგებთ. მოდი აქვე საექიმო პუნქტში შევიაროთ, შევახვეინოთ და მერე რენტგენოლოგს ვთხოვოთ თავისი „მოსკვირით“ აგვიყვანოს საავადმყოფოში.

ცოტა ხნის შემდეგ ფეხშეხვეული ვიჯექი ნიანგის გვერდით საავადმყოფოსკენ მიმავალ „მოსკვირში“.

საავადმყოფოსკენ მიმავალ გზის დასაწყისში („გზას“ ვამბობ, თორემ რა გზაა!..) ქვებზე, ღორღებზე და ორმოებში ზღაპუნით გვერდები აღარ შემჩრა, (დმერთმა დასწყევლოს მაღალი კაცი „მოსკვირში“), ზევ-ზევით ხტუნვით კინალამ პერი ავუნგრით მანქანას.

ძლივს მივჩოხილდი ექიმამდე და კიბეზედაც ძლივს მოვასწარი ასვლა, რომ საავადმყოფოს გამგე გამოგვევება ხელზეგაშლილი: ჯერ მეგონა ისე გაუხარდა ავადმყოფის მისვლა, რომ ნამდვილად გულში უნდა ჩამიკრას-მეთქი, მაგრამ მის შემინებულ სახეს შევხედე თუ არა, გუნება წამიხდა.

— აპაპაპა, არავითარი ადგილი, არავითარი საწოლი!.. მაგრამ შუბი ხალთაში არ დაიმალება: ნიანგის კუდმა და ჩანგალმა გაგვცა.

გამგე მოლბა.

— მობრძანდით, ბატონო, მაგრამ რა ექნა, რა თავში ქვა ვიცე, რომ არ ვიცი სად დავაწვინო ახლა ეს კაცი?

— როგორ, მაშ ადგილი არა გაქვთ?

— არც ადგილი, არც საწოლი.

— ნუთუ ასეთი სუსტი ჯანმრთელობის ხალხი გყავთ რაიონში?

— რას ბრძანებთ, რკინასავით არიან, მაგრამ ფართობი არ გვყოფნის: სივიწროვის გამო ერთ ოთახშია მოთავსებული ქირურგიული, თერაპიული და ბავშვთა განყოფილება, ჩვენ აქ მარტო მძიმე ავადმყოფებს ვაწვდით.

— მაშ მსუბუქი ავადმყოფები არ მოჰყავთ?

— როგორ არ მოჰყავთ, მაგრამ საავადმყოფოში მომავალი გზის წყალობით ყველა მძიმე ავადმყოფად იქცევა ხოლმე. ამის გაგონებაზე კინალამ გული წამივიდა და იქვე ჩავი-

ქცედი.

— არიქა, წყალი!— დაიძახა შეცბუნებულმა ნიანგმა.
— სადა გვაქვს წყალი, ბატონო, რაიონის ცენტრში თუ იშვით! იმასაც სასადილოების გამგე ქოვლივით ეზიდება ღვინოების საკეთებლად.

როგორც იყო გონს მოვედი და ნიანგს ვთხოვე გავცლოდით იქაურობას.

გზის ნაპირზე რაიმალაზის სარდაფიდან კაცი ამოვიდა და იქვე ეზოში შეუხვია.

— აი ეს კაცი, — მომიბრუნდა ნიანგი, — რაიკავშირის საწყობის გამგეა — ფირუზა ქუფარაშვილი. მოდი შევეუაროთ. მაგაზე ამბობენ, რაიკავრობის წესებს არღვევსო.

— მაგას რაღა ღმერთი გაუწყრა?

— მაგას არც ღმერთი სწამს და არც საბჭოთა ვაჭრობის წესები: საწყობშივე ჰყიდის იმ საქონელს, რომელიც განკუთვნილია სოფლის კოოპერატივებისათვის.

— ეჰ, კარგი იყო შეგვევლო, მაგრამ ხედავ, დაკეტა საწყობი. ზოდი ისევ რაიკავრობაში შევიარათ. გავიგოთ პურს მაინც რატომ არ აცხობენ რიგაინს. ძალიან უჩივიან აქაურები. წვიმის დროს ქუჩებში და ეზოებში ტალახი არ გვაქვია და ეს ხელოვნური ტალახი რაღა საქიროაო?

მივუახლოვდით რაიკავრობის შენობას და გავკვირვებისაგან შევდექი მის ეზოში. რამდენიმე კაცი და ქალი შედიოდა და გამოდიოდა შენობაში. მაგრამ, ჰოი საკვირველებავ! — ყველა წელში მოხრ ილ-ზოშვილდული დადიოდა, თითქოს რაღაცა დაკარგვით და იმას ეძებნო.

— ნუ გიკვირს, — მომიბრუნდა ნიანგი, — ესენი რაიკავრობის მუშაკები არიან. სხვა შენობა არა აქვთ და ეს სახლი კი ისე დაბალია, რომ თუ არ მოიკავევ, შიგ ვერ შეხვალ. ეს ხალხი ღიღი ხანია აქ მუშაობს და იმტომ განიცდა ასეთი მეტამორფოზა დროთა განმავლობაში.

რაიკავრობის გამგე კარებში მოგვეგება და ოთახში მიგვიპატიჟა. პერი მართლაც ისე დაბალი ჰქონდა ამ ოთახს, რომ ჩემი სიმაღლის გამო დაჯდომაც ვერ მოვახერხე და ის იყო იატაკზე დაწოლას ვაპირებდი, რომ ნიანგმა სთხოვა გამგეს ეზოში გველაპარაკეო.

პურის საცხობიც იქვე იყო და გადავწყვიტეთ ის მაინც დაგვეთვალეირებინა.

პურის საცხობის შუა ადგილას ვეებერთელა ვარცლი იდგა, რომელშიც მოსაზელად გაუტრეღი ფქვილი ეყარა და შიგადაშიგ ჩენჩი ერია. საცხობი უსუფთაო იყო, პერზე აბლაბუდები ეკიდა.

— კარგი, ეს გასაგებია, რომ მატლი და უსუფთაობა მოხედეს ცომში, მაგრამ რატომ აცხობთ ასეთ ტალახივით პურს, რატომ არ აშრობთ? — შეეკითხა გამგეს ნიანგი.

— ჩვენი რა ბრალია? — კვავის მინარევი მეტია ცომში და იმის გამო არ ცხვება. ცეკავშირი გვაძლევს გვეგას: 100% ხორბლის ფქვილზე 33% კვავის ფქვილი უნდა გავურიოთ ამ თვეში. წინა თვეში 100% ხორბლის ფქვილზე 50% კვავის ფქვილს ვურივდით და მშვენიერი პური გამოდიოდა. რატომ აღრე არ ჩამოხვედით? ვისი ბრალია?

— კი მაგრამ, შე დალოცვილო, თუ წინა თვეში უფრო მეტი კვავი გავიყვია და კარგი პური გამოსულა, ახლა რაღა დავემართათ? ჩემი აზრით, კვავს უფრო მეტს უნდა ურევდეთ ხორბლის ფქვილში, ვიდრე გვემით ნებადართული გაქვთ.

რაიკავრობის გამგე დაფიქრდა და ნიანგს შეხედა:

— ჩვენ რას გადაგვეკიდეთ, აბა თელავში ნახეთ როგორ პურს აცხობენ?

რა უნდა გვეთქვა? მალე გამოვბრუნდით იქიდან, რათა № 2 სასადილოში წავსულიყავით და ახლა მაინც დავგვეწინარებინა ჩვენზე სამართლიანად ამბობებული კუჩები. მაგრამ ვაი თქვენს მტერს! ჩაბნელებულ დაბალ ოთახის მსგავს შენობაში მოგვიტანეს მკლე ხორცისაგან მომზადებული ხინკალი, რომელსაც სიმსუქნის მისაცემად მარგარინი ჰქონდა გარეული. ჯერ ორი ცალიც არ მქონდა შექმული, რომ უცებ პერს ზევით ისეთი, ბრაგა-ბრუგი ატყდა, რომ გვეგონებოდათ ქვეყანა იქცევაო... მიწა და მტკერი წამოვიდა და მთლიანად დაფარა ჩვენი საკმელი.

თავხარდაცემულები გამოვცვივდით გარეთ და „ღმერთს“ მაღლობა ვუთხარით, რომ ზედა სართულში მცხოვრებლებმა პერის ფიცრებიც არ დაგვეცეს თავზე.

ყაზგაგალი პაიკაშხარი

პარიკმახერი ქალი გვყავს—
ცისფერთვალეზა, „ცქრიალა“,
ჯერ რა თმა-წვერი მეზადა,
ისიც მან გამიტილა!

ალესა სამართებელი,
ფხააწყობილი, პრიალა,
როგორც მზის შუქზე მთიბავის
ცელმა—ბალახში იალა...

(რალაც შიშს ვგრძნობდი წინას
მთელ ტანში შემაქრიალა!..)
დაჰყვა, დათიბა კისერი,
ულვაშიც შეაშრიალა!

ლოყა იოდით დაწინწკლა,
ქეჩოს სწვდა შურისძიებით,
სახეზე გადამიბენტა
მან ბამბის პლანტაციები!

მეგონა, ამით მაკმარა
სასჯელი მკაცრი ჯალათის,
მაგრამ როდესაც ახადა
კოსმეტიკების კალათი,

მე „ღუბის“ სუნი მეოცა,
შუშუნა იყო, წყლიანი,
მანამ მასხურა, სანამდის
არ ამოვეუშვი ღრიალი!..

ბედმა მალირსა ადგომა,
როცა იჯერა გულია,—
მაგრამ რის ნიხრი, რა ნიხრი?
კალთით მომთხოვა ფულია!

არ დამიჯერებ, ნიანგო?
სწორს ვამბობ, განა ზღაპარსა!
ვაი, რა ძნელი ყოფილა
ყაზბეგში წვერის გაპარსვა!

გერგებელი



არ გეგონოთ, რომ ეს ამბავი უნივერსალში ხდება, არც პირდაღებული პი-
როვნებები გახლავთ სარეკლამო მანეკენები... არა!.. თბილისის ერთ-ერთ პოლი-
კლინიკაში ჩვეულებისამებრ გადამყიდველი შემოცუნცულდა, თავისი სკივრი
გახსნა და, როგორც ხედავთ, ექიმი ქალების მთელი ყურადღება მიიპყრო... უნდა
ვადიარო, რომ ცოტა მოშორებით ვიჯექი, კბილები ახლად დაძრობილი მქონდა
და ტკივილით თავგაბრუებულმა ზუსტად ვერ დავადგინე, თუ რა მაზანდა იყო იმ
დღეს პოლიკლინიკაში... ჯერჯერობით ამ გამაფრთხილებელი სურათით დავკმა-
ყოფილდეთ... თუ საჭირო გახდა—ექიმი ქალების ფოტოსურათებსაც მოგაწვდით
ნიანგის ფურცლების დასამშვენებლად... თვალტანად მართლაც ლამაზები არიან,
როგორც ამბობენ, თავიდანვე ტანადობის მიხედვით ყოფილან კიდევ შერჩეულნი.
ჩიტკორასპონდენტი

საზუხტაოტრო-სარევიზიო ამოცანები

ორპრობიანი განგოლეა

მუნჯი შვილები

გურჯაანის არტელის ხე-ტყის დამამზადებელმა ა. გო-
გიშვილმა შექამა არტელის 23,000 მანეთი. გაუგეს. პასუხისგე-
ბაში მისცეს. პასუხისმგებელმა არტელს პასუხი იმით გასცა,
რომ იშოვა 23,000 ნანეთი. დანაკლისი დაფარა, თავი გადაირ-
ჩინა და რამდენიმე ხანში უკვე 27,000 მანეთთან ერთად
თვითონაც დაიკარგა.

ამოცანა გვეკითხება: რამდენი ათასი მანეთი წაიღო თან
დაკარგულმა ა. გოგიშვილმა და რამდენი?..

მტკვრის მარცხენა ნაპირის ტრესტის № 22 სასადი-
ლოს გამგე ზ. მუნჯიშვილმა საქონლის ზედმეტ ფასში გაყი-
დვის საშუალებით მომხმარებელს ააფცქენა 14,000 მან. ეს
ამბავი კარგა ხანია შეიტყო ტრესტის მმართველობამ, მაგრამ
დღესაც სდუმს.

ამოცანა გვეკითხება: მართო მუნჯიშვილია მუნჯიშვილი,
თუ ტრესტის სამმართველოშიც მოიპოვებინა სხვა მუნჯი
შვილები?

რედაქტორი კ ა რ ლ ჯ ა ლ ა მ. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელმოფ. დასაბ. 1952 წ. 31/III სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შტა. № 701 გამოც. № 6. ტირ. 15,000. უფ. 02315.

ნახ. გ. ლომიძისა

52-94

საქმის
ნომერი



საუკანგეთის პაპიის საპაქალი

უბრალო თვალთ ძნელი გასარკვევია—ეს სავარძელი „თავისუფალია“ თუ „დაკავებული“, პრემიერთა ავტომატური მრიცხველი კი უკვე 133-ს აღნიშნავს.